

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1699

Decas VI. Ab Anno 250. àd 260.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64743](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64743)

rius appellatus est; quasi elegans ingenium, & rebus melioribus aptum ad aniles Christianorum fabulas convertisset. Christianis autem magnum lumen Ecclesiæ esse cœpit, & firmamentum adversus Gentiles: unde etiam Cleri totius & populi consensu hoc ipso anno Carthaginensis Episcopus electus est.

Refert Pontius Diaconus de Cypriano, quod Christianus factus seculo penitus renunciaverit, divitiis quas longo tempore congregavit in pauperes erogatis, conjuge suâ & liberis dulcissimis Cecilio (à quo ad fidem conversus fuerat) commendatis, Christianum autem factum esse jam annis senescentem ex sui ipsius testimonio constat. Fabula verò est, deditum fuisse magiæ, quod potius alteri cuidam Cypriano patriâ Antiocheno convenit, qui Nicomediæ cum Jusina sub Imperatore Diocletiano passus est.

DECAS VI.

✻ Ab Anno 250. ad 260. ✻

251. **A**lexandriæ à mago quodam gra-
252. **A**vis persecutio in Christianos excitatur, quâ multi fidem negare recusantes tormentis gravibus necati sunt. Quos inter Apollonia virgo excussis dentibus malu-

maluit se in rogam ardentem injicere,
quam loqui verba blasphemix.

*Baronius putat eundem magum fuisse, qui po-
stea Valerianum ad versus Christianos concitavit.*

✽(253.)✽ Decius, ceu dignior Impe-
rio, a militibus purpurâ vestitur, adversus
quem progressus Philippus cum ingenti-
bus copiis prælio victus & cæsus est. Vo-
lunt quidam eum à militibus suis Veronæ
occisum, medio capite supra ordinem den-
tium præciso, filium verò Romæ à Præto-
rianis interemptum.

*Scribunt etiam Philippum juniorem à quinta
ætatis suæ anno tam serium semper vultum præ-
tulisse, ut nullo commento ad risum excitari po-
tuerit, qui S Patrem in ludis secularibus petu-
lantius cachinantem, vultu adversante corripi-
verit.*

Decius cognomento Trajanus Philippo
successit, qui statim filium suum Herenni-
um Etruscum Messium Decium Cæsarem
dixit: vir fortis bello clarus, ac dignus Impe-
rio, nisi tyrannide acerbissima, quâ in
Christianos sæviit, decus suam & nomen
fædasset. Auctor septimæ persecutionis.
Tyrannidis suæ exordium sumpsit à
capite Ecclesiæ Fabiano, quem initio sui
imperii è medio sustulit, irâ & invidiâ su-
pra modum accensus, quòd videret falsam
Deo-

Deorum superstitionem ubique neglectui esse, & Christi fidem ubique per orbem terrarum magnis incrementis invalescere.

De hac persecutione scribit Cyprianus, (cui & divinitus prænunciata fuit) tormenta illata fuisse sine fine, tortores sine exitu, damnationes sine solatio mentis, quæque ad coronam non facile dimitterent, sed tam diu torquerent, donec deficerent.

Meminit idem Cyprianus triplicis classis eorum, qui in hac persecutione lapsi sunt ex Christianis alios appellat SACRIFICATOS & THURIFICATOS, qui hostias vel thus immolassent. Alios idololatrias, qui quemlibet religionis cultum publicè exhibuissent; & alios LIBELLATICOS, qui vel per se, vel per alios clam negaverunt Christum, obtentis pro pecunia tabellis securitatis, ne amplius inquirerentur. Lapsi autem isti non recipiebantur, nisi post diuturnam penitentiam. Plurimi etiam admonitionem Christi secuti fugerunt, quos inter Cyprianus quoque tantisper occultavit se, ut sic plus ecclesie prodesset, ac furori insano, quo leonibus obijciendus quærebatur, se se subduceret cum aliis plurimis è Clero, ita ut sedes occiso Fabiano sat longo tempore viduata maneret. Clero interim Romano quantum occultè fieri poterat eam pro viribus curante.

In hac Persecutione martyres propè
infi-

infiniti feliciter coronati sunt, alii
fortiter confitentibus, & ærumnis agita-
tis ac fugâ vel spontaneâ elapsis, aut Ju-
dicum sententiâ extorribus factis.

Paulus Anachoretarum Princeps
post mortem parentum suorum, relicto
valdè locupletè Patrimonio, (cujus indi-
piscendi cupidine maritus sororis ejus
æstuans cum cœpisset eum prodere velle
ad montium deserta confugit, ibi perfe-
cutionis finem Præstolaturus, sed necessi-
tatem vertens in voluntatem ibidem per-
stitit usque ad annum ætatis suæ centes-
imum decimum tertium. In hac persecu-
tione Deciana inter alia tormentorum ge-
nera fuerunt, qui melle peruncti & sub ar-
dentissimo sole ligatis manibus post tergum
resupinati muscarum aculeis confossi tan-
dem post longos cruciatus martyrio co-
ronati sunt.

Fuit adolescens quidam florentissimus
qui in amænissimos hortos abductus, ibique
resupinatus in molli lecto rosarum, & ne
se excutere posset, blandis è serico nexi-
bus irretitus est. Quo cum adveniens me-
retrix speciosa delicatis complexibus, &
attrectationibus corpus ad libidinem con-
citaret sentiens se miles Christi voluptate
superari, quem tormenta antea non vice-
rant,

rant, cœlitus inspiratus præcisam morfu
linguam in osculantis faciem expuit, ac
sic libidinis sensum succedentis doloris
magnitudine superâvit.

Sæviente hac tempestate septem quo-
que juvenes in antrum fugientes, occluso
à persecutoribus ostio in Domino obdor-
miverunt, qui nomen consecuti & di-
cti sunt SEPTEM DORMIENTES; sic
appellati, quia vel sub Theodosio Ju-
niore referato ostio, ac iterum inventis
eorum corporibus, veluti redivivi ap-
paruerunt, atque interea temporis, scili-
cet ducentorum annorum decursu vel
somnia capti delituerunt; vel ex consueto
divinæ scripturæ loquendi usu, quæ verè
& piè defunctos dormientes appellat.
Utrum hi septem verè obierint, an verè
dormiverint certò definitum non est,
rectè interim tam in Græca, quàm in Latina
Ecclesia horum Sanctorum anniversaria
memoria celebratur.

Memorant hoc ipso tempore fædissimè
lapsu esse Origenem, & dedecoris aut
tormentorum metu thus Diis obtulisse, vel
ita se gessisse ut id passim fecisse credere-
tur: quòd cum multi magnique Scripto-
res negent, id ipsum relinquitur in me-
dio, & sufficit, controversiam hic propo-
sitam esse.

Me-

Memorable & illud hac turbulentâ ætate accidit de Gregorio Thaumaturgo Neocæsareæ Episcopo quòd ipse quoq; sicuti Cyprianus & Dionysius Alexandrinus, divino consilio in solitudinem secesserit, gentilium furorem declinans, cumque diligentissimè quæreretur, accidisse aliquando, ut flexis ad orandum genibus cum suo Diacono ab inimicis inventus circumdaretur, quibus tamen ambo arbores esse visi sunt, ut sic manus eorum intacti evaserint.

Decius contra Persas moturus Romæ reliquit Valerianum cum summa Censuræ potestate, & facultate legum scribendarum: quâ ille usus adversus Christianos, Persecutionis æstum insanum multò ferocius accendit. Inde factum, ut multi Martyres in Persecutione Decii & Valeriani passi legantur, quos constat non sub hoc, sed aliis tyrannis martyrio affectos esse.

✱(254.)✱ Antequam Cyprianus Ecclesiæ suæ restitueretur, ortum est schisma Felicissimi in Africa, in causa lapsorum. Hos enim recipiendos esse dicebat, contra antiquam, receptamque Ecclesiæ disciplinam.

Novatus Episcopus Africanus (quam furente adhuc tempestate persecutio-

tionis) Romam se confert, ad seminandum in Ecclesia discordias. Quare sedecim Episcopis qui Romæ, præsentibus erant cum cætero Clero coëuntibus, Christianæ Religionis Caput & summus Pontifex electus est Cornelius Patria Romanus ex Patre Cassino, Vir de Ecclesia Dei meritissimus, per omnia dignitatis Ecclesiasticæ officia ascendens, ad apicem supremi honoris.

NOVATUS & NOVATIANI TURBATORES ECCLESIAE.

Novatum hisce coloribus depingit Cyprianus: *Fuit rerum novarum cupidissimus, avaritiæ inexplebili rapacitate furibundus; arrogantiam superbi tumoris inflatus; hæreticus semper & perfidus, omnium Episcoporum voce damnatus; adulator ut falleret; nunquam fidelis ut diligeret; fax & ignis ad seditionis incendia excitanda, turbo & tempestas ad fidei faciendam naufragia; hostis quietis; tranquillitatis adversarius: pacis inimicus: spoliavit pupillos, fraudavit viduas, pecunias Ecclesiæ denegavit: Patrem suum in vico fame mortuum, nequidem post mortem sepelivit: uterum uxoris calce percussit, & abortione properante in parricidium partum expressit.* Hæc de Novato Cyprianus, ob quæ, ut ait, cum mox eiciendus esset de ecclesia, iudicium Episcoporum voluntariâ discessione prævenit, & se-

& se-

& seipsum à communionem Catholicorum præscidit.

Novato porrò insolescente contra Cornelium Pontificem Ecclesiæ supremum, factum est, ut Felicissimi nomen propè exolesceret. Sed & Novati nomen, post conjunctionem initam cum Novatiano, ferme sepultum fuit, secta Novatianorum non à Novato, sed à Novatiano appellationem trahente. Atque ita massa impietatis ex Novati & Novatiani hæresi coagulata est.

Erat autem Novatianus Presbyter Romanus ex Philosophia & dicendi peritiam magno fastu inflatus, ideóque contra Cornelium invidiæ stimulis agitato, & societate nefandâ Novato conjunctus adversus ecclesiam & caput ejus insurrexit, & impudenter nimis à tribus simplicioribus Episcopis vi & fraude ad hoc adactis, eisdemque in hunc finem inebriatis, clandestinè Romanus Episcopus ordinatus est homo inquinatissimus, & qui ante baptismum susceptum à spiritu maligno exorcistarum operâ liberatus fuit; ac post baptismum Presbyter factus, in persecutione talem se esse negavit. Hic adeò fuit in schismate fulciendo sacrilegus, ut etiam in dispertienda sanctissima Eucharistia suos cogeret jurare per corpus & sanguinem Christi.

Christi, quod nunquam essent deserturi
Novatianum & ad Cornelium redituri.

**HÆRESIS NOVATIANORUM QUI ET
CATHARI AC REBAPTIZANTES
DICTI SUNT.**

I. **N**ovatiani baptismum suscipere distulerunt usque dum ægri in lecto decumberent, unde contingebat, ut sæpe fitto animo vel metu mortis baptismus susciperetur, & negligenter à sanis expeteretur.

2. Omittebant Novatiani consuetas ecclesie Ceremonias in baptizando.

3. Novatianus sicut ipse (quanguam Clericus) sigillo Confirmationis signatus non fuit, ita & alios consignari non permisit.

4. In fide multum Ariarizabant Novatiani.

5. Conabatur Novatianus in ecclesiam inferre doctrinam Stoicorum, & speciatim suis assediis persuadebat, omnia peccata esse equalia.

6. Conspirabant Novatiani cum Montanistis & Tertullianistis, tum ad damnandas secundas nuptias, tum ad intercludendum pœnitentiae ac reconciliationis aditum illis, qui semel post baptismum lapsi erant.

7. Symbolum Apostolorum mutilârunt, negantes remissionem peccatorum esse in Ecclesia, & claves regni cœlestis esse in Ecclesia.

8. In locum pœnitentiae, à se exclusæ, invehebant

habebant secundum baptismum & eos qui in nostra
Ecclesia baptismum susceperant, rebaptizabant.

9. Volebant vocari **CATHARI**, id est puri
& suam prætentam puritatem dixerunt esse su-
periore[m] eam, quam doctrina Apostolica com-
plectitur.

10. Candidis se se vestibus induebant, &
quales se predicabant, tales in colore apparebant.

11. Discipuli Novatiani suum Magistrum
nomine martyris honorabant & appellabant.
Eò quòd à Romano Concilio ab omnibus esset ex-
communicatus.

HÆRESIS ORIGENIS ET ORI- GENITARUM.

1. **O**rigenes Adamantius (à quo orti sunt Ori-
genistæ) se ipsum aut ferro, aut Phari-
sæo castrando, dedit Valesis occasionem erro-
stabilendi, de seipsis castrandis, ac generationis
humanæ hoc modo impediendæ.

2. Quamvis Filium Dei crederet ex essentia
Patris genitum, creaturam tamen esse Origenes
eum suis blasphemabat.

3. **JESUM** Christum per Gratiam tantum
& adoptionem filium Dei esse dicebat.

4. Et Spiritum sanctum creaturam esse con-
tendebat.

5. Mentiebatur, filium **DEI** cum hominibus
comparatum esse quidem veritatem, sed cum
Deo Patre collatum esse mendacium, & tantum
distat

diffare *JESU M* Christum à Patre, quantum
distant Apostoli à *JESU* Christo.

6. Negabant Filium Dei unigenitum posse vi-
dere Deum Patrem, & Spiritum sanctum posse
videri ab Angelis, & hos ab hominibus.

7. Fingebant hominis animam esse corpore
antiquiorem, imò verò animas humanas esse An-
gelos, ac virtutes superiores in peccatum lap-
sos, & eam ob causam in pœnam hisce corpori-
bus quasi carceribus inclusos, ut in his primum
judicium subeant.

8. Dicebant Regni *JESU* Christi futurum
finem.

9. Non esse orandum filium cum Patre, quia
filius non esset auctor petitionum indulgenda-
rum, sed tantum supplicator.

10. Negârunt Resurrectionem Mortuorum.

11. Negabat apertè Origenes ullam post hanc
vitam inter viros & fœminas fore sexûs distin-
tionem.

12. Negabant Origenista damnatorum pœ-
nam fore perpetuam, & Dæmonum infernum
cum temporali purgatorio commutabant, cujus
expleto tempore cunctos ad Regnum Dei per-
venturos credebant, & vice versâ putabant
eos, qui sic liberati fuissent, in easdem rursus
pœnas ruituros, talemque beatitatis ac miseriae
vicissitudinem semper in creaturis ratione præ-
ditis fuisse, & semper futuram.

F

13. Ori-

13. Origenis doctrina fuit Paradisum
lum, & similia nequaquam secundum litteras
accipienda, sed figurativè per tropos &
gorias.

His erroribus quanquam esset inquinatissimus
Origenes & propterea ab Episcopo Alexan-
no Demetrio, & à Papa Anastasio, & à
Synodo generali postea damnatus, nihilominus
contestabatur velle se semper fidem Catholicam
sequi, & Christianum nominari.

Advertat Lector inveniri auctores, qui
rosq; errores memoratos in alium quendam
genem, tanquã authorem conicere contenti
sed Baronio ac præcipuis Doctoribus & Patribus
videri alterum illum Origenem præter
mantium planè fictitium esse, qui ferret
probra Origeni vero objecta.

✽(255.)✽ Post habita plura concilia
de relapsis ad Ecclesiam recipiendis, præ-
cipuè Carthaginensi quadraginta duorum
Episcoporum Synodo portæ Ecclesie
pñis, qui se pœnitentes verè demonstra-
rant, apertæ sunt, ut ad instantem per-
cutionem (quam Patres illius Synodi
multis divinitus factis ostensionibus præ-
videre significabant) communionem SS. E-
charistiæ tutiores redderentur; de quo
Cyprianus, idoneus inquit esse non potest
Martyrium, qui ab Ecclesia non armatur

pralium, & mens deficit, quam non recepta Eucharistia erigit, & accendit: Decretum quoque editum, ut lapsi reciperentur, ne ex desperatione lapsi Novatianis non tantum schismaticis, sed etiam hæreticis declaratis se conjungerent.

Gallus & Volusianus inchoatam à Decio persecutionem acriter urgent; sed Gallus mox Pestilentiam absumptus pœnas Deo dedit importunæ crudelitatis: Pestilens enim morbus ex Æthiopia egressus, Orbe Romano fœdè grassata est, præsertim in Ægypto & Africâ, cujus causâ, Cyprianus librum scripsit de mortalitate, ut qui à Deo mortis admonebantur, eandem Christianè & piè obirent.

Scribunt alii Hostilianum perpetuam, regnantibus Gallo & Volusiano, Imperatorem à Senatu creatum esse, ad extirpandos, quod Decius cœperat, Christianos. Ideoque Hostilianum potius persecutionis instauratorem, Gallum autem & Volusianum persecutores fuisse.

Cornelius Pontifex Romanus post gloriosam tum suam, tum Cleri totius confessionem, unâ cum maxima cleri parte exul mittitur ad Centumcellas, quoniam ejus operâ SS. Apostolorum Petri & Pauli corpora honorificentius sepulta fuerant,

Lucina pientissimâ fœminâ adnitente, ad hoc prædium suum donante. Sed cum turba credentium ad exulem concurreret & litteræ undique ad illum ex omni parte orbis mitterentur (quod inter cæteros Cyprianus frequenter fecit) revocatus est in urbem, & plumbatis cæsus, atque ad templum Martis raptatus, ibi Christus confitens capite plexus est.

Suffectus est in Pontificatu Lucius Romanus, qui fuerat cum Cornelio expulsus & mox iterum in turpius exilium amandandus.

✽(256)✽ Grassantur in ultionem Romanis Christiani, pestis, fames, & bellum. Recrudescit motus Persarum, Armeniam occupatâ, Thessaliam & Græciam incursantium, quibus aliæ quoque barbaræ nationes ad Romanos invadendos sese infuderunt.

Æmilius Æmilianus scriptus ab aliis Julius Æmilianus limitis Sarmatici in Mesopotamia Dux fugavit Scythas, eisque prædæ omnes ex variis gentibus collectas eripuit, quibus suos omnes ditavit. Hinc ab acclamatus est Imperator & Gallus ac Valerianus tanquam inertes explosi; hi autem cum motus illos sedaturi proficiscuntur, à suis interfecti Principatum Æmilianus reliquit.

reliquerunt. Ignavi homines, & ad Christianorum inermium quàm hostium sanguinem fundendum paratiores. Neque tamen diu imperio potitus est Æmilianus, post tres enim menses aut extinctus morbo, aut à suis interemptus est: Licinio Valeriano & Ignatio Galieno filiis ejus Imperatoribus acclamatis. De quibus magna concepta spes tandem cum dedecore evanuit.

Mortuus est hoc anno Origenes, qui ubi bene scripsit, nemo melius; & ubi male, nemo pejus, inquit ex consensu veterum, Cassiodorus. De quo vix dubitari potest, quin æquè à Deo quàm ab Ecclesiâ reprobatus sit; quamvis ab aliquibus nimis benignè, si non temerariè, excusetur.

✽(257.)✽ Lucius cum vita Pontificatum per Martyrium deponit, cum multa egregiè de disciplina Ecclesiæ sanxisset.

Lucio succedit STEPHANUS Romanus sui juris & Pontificiæ auctoritatis fortis assertor.

Sanxit LUCIUS ut duo Presbyteri & tres Diaconi in omni loco. Episcopum assessorarentur, nec discederent propter testimonium Ecclesiæ.

Invaluit magnus error in Ecclesia apud quosdam, qui in sacrificio tantùm aquam offerebant, absque aliqua vini commixtio-

ne, ideo AQUARII appellati. Errandi occasionem sumpserunt ex eo, ut perfectione urgente Christiani summo mane, potius tempore nocturno convenienter secretò ad sacram synaxin, ex vini odore si sub aquæ speciebus Eucharistiam sumpsissent, non detegerentur.

Cyprianus Concilium celebrat Episcoporum in Africa, in qua præter cætera memorabilia illud severè improbatum & mulctatum est, quòd moriens Christianus Presbyterum filiis suis tutorem ex testamento nominasset, contra Ecclesiasticos Canones. Quod facinus severè sancta Synodus ulta est, & iussit pro eodem defuncto sacrificium non offerri, ut sic daretur cæteris exemplum, ne quis posthac Sacerdotes ad sæculares molestias evocaret à altari, cuius officio Clericus consecratus est.

✽(258.)✽ Quoniam controversia de rebaptizandis hæreticis nondum terminata fuit, Cyprianus cum suis Afris Episcopis Synodo habitâ affirmativam sententiam sancivit, quam etiam ratam habuerunt Firmilianus Cæsareæ in Cappadocia, & Dionysius Alexandriæ Episcopi: sed negantem partem contrariâ Synodo definiavit Stephanus Papa, & quidem rectè, quan-

(quantumvis contra multos) id definitum esse, Arelatensis Plenaria Synodus iudicavit. Duæ igitur columnæ Ecclesiarum Stephanus & Cyprianus non nihil colliferunt, aded ut Cyprianus contra Stephanum insurrexerit, neque satis concocta scripserit; quin & Firmilianus naufragatus est in his motibus, factus Quartodecimanus. Sed uterque tum Firmilianus ab hæresi resipiscens, tum Cyprianus cum Afris Episcopis decretum suum rescindens, & Cathedræ Petri se submitbens (quod Augustinus & Hieronymus testantur) ostendit magnos & sanctos viros nonnunquam dissidere, sed charitatis vinculum non rumpere: cadere interdum, sed resurgere, eorum errores lapsus esse, non ruinam, & desperationem.

✠(259.)✠ Incipit Octava persecutio sub Valeriano & Gallieno (Sulpitio Severo nona) Concitata hæc est à mago quodam Ægyptio impellente Valerianum, cuius artibus ita dementatus est Imperator, ut ad victimas immolandas vir alioqui sapiens & gravis descenderet. Laniæ initium factum in Stephano Papa quem Imperatorii satellites inter Missarum solennia trucidârunt.

Stephano in sede Pontificia successit

F 4

Six-

Sixtus Atheniensis, antecessorem suum
mox in Martyrio assecuturus.

✠(260.)✠ Edicto prohibentur con-
ventus Christianorum in Cemeteriis. Pal-
sim, in exilium eijciuntur Antistites Ecclē-
siæ, quos inter Cyprianus nominatim &
Dionysius Alexandrinus. Econtra ab-
actis bonis pastoribus varii lupi rapaces
Hæretici sub diversis hæresiarchis in Ec-
clesia grassantur.

HÆRESIS NOËTIANORUM ET SABEL- LIANORUM.

Noëtiani à Noëto ejusq; discipulo Sabellianis
progeniti in his potissimum errabant.

1. Tres Sanctissimæ Trinitatis Personas in
unam conjundebant, adeoq; Patrem equè ac Fi-
lium natum ac Passum esse: ideo Patripassiani
quoque appellati.

2. Negabat Sabellius **JESUM** Christum
Salvatorem esse, ac primogenitum omnis crea-
tura.

3. Sabellius Spiritum S. intellectu & cogita-
tione spoliabat.

4. Sabelliani Catholicos inter alia in eo dam-
nabant, quòd multi fierent monachi, quòd
omnia seculo renunciantes.

Dicitatur à quibusdam, Gregorium Thaumatur-
gum favisse Sabelliano dogmati: Sed he-
tanti viri sanctimonia credere non patitur.

H.Æ.

HÆRESIS ANGELICORUM.

Angelici, quorum auctor incertus est, hanc denominationem obtinuerunt, quòd mundum ab Angelis conditum dicerent, seque in ordinem Angelorum insererent, propter puritatem vite, cui se studere fingeant. Putant aliqui ditos esse Angelicos etiam à loco quem incoluerunt ultra Mesopotamiam, qui Angelica dicebatur.

HÆRESIS APOSTOLICORUM SEU APOTACTICORUM.

Apostolici, Encratitarum & Catharonum soboles, hanc nomenclationem arroganter sibi assumebant, quia neque uxores ducendas, neque aliquid possidendum esse docebant.

Monachorum instar & Clericorum Ecclesie Catholice vivebant, & ceteros in suam communionem admittere renuebant.

Divites & conjugatos damnabant: quo extremo sese hereticos esse manifestabant, separantes se ab Ecclesia & docentes nullam spem salutis eos habere, qui rebus his uterentur.

Secundò præteriti Apostolici actis quibusdam apogryphis S. Andreae & S. Thomae plurimum utebantur.

Tertiò volebant appellari etiam Apotactici, hoc est RENUNCIANTES, quòd omnia bona terrena renuntiarent.

F 5

DE-